

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. ~~Milana~~M. Lipovského, JUDr. Pavla Fakraša a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2012 v Bratislave, v trestnej veci obvineného **Ing. J. Z. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 4 T 4/2004, prejednal dovolania, ktoré podali obvinený **S. K.**, zastúpený Mgr. R. B., advokátom v Bratislave, obvinený **D. K.**, zastúpený JUDr. V. M., advokátom v Bratislave, a obvinený **L. F.**, zastúpený JUDr. M. K., advokátom v Bratislave, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn.

4 To 9/2011, a takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolania obvinených **S. K.** a **D. K.** **o d m i e t a j ú .**

II. Podľa § 382 písm. c) Tr. por. per analogiam z dôvodu § 369 ods. 3 Tr. por. sa dovolanie obvineného **L. F.** **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) z 14. januára 2011, sp. zn. 4 T 4/2004, boli obvinení **S. K.** a **D. K.** v skutku 1/ spolu s ďalšími obvinenými uznaní za vinných z trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“), obvinený **L. F.** z trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a obvinený **S. K.** v skutku 2/ aj z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ obvinení Ing. J. Z., I. P., F. P., **D. K.**, **L. F.**, M. M. a **S. K.**, ako členovia organizovanej skupiny spolu s ďalšou osobu v úmysle získať majetkový prospech od R. K. pod zámienkou vykonávania ochrany a udelenia pokuty za neplnenie fiktívnych obchodných povinností, ho obžalovaný D. K. 11. júna 2003 okolo 12.00 hod. vylákal na stretnutie na čerpaciu stanicu Slovnaft pri obchodnom dome N. v Bratislave oproti Z.P., kde po príchode na osobnom motorovom vozidle zn. Mercedes E 320, ev. č. KE 469 CR ho čakali D. K., F. P., I. P., S. K. a M. M. a na ich pokyn nasadol do vozidla Mitsubishi Pajero, tmavozelenej farby spolu s M. M., S. K., D. K. a ďalšou osobou. D. K. mu oznámil, že ich obišiel, preto dostáva pokutu 1.000.000,- Sk (33.193,92 Eur) a berú mu jeho vozidlo Mercedes. V sprievode vozidla zn. AUDI A8, ev. č. X., tmavomodrej farby ho previezli do lesa v blízkosti obce V., nariadili mu, aby z vozidla vystúpil a M. M. mu so strelnou zbraňou, ktorú mal pri sebe, hrozil, že ak sa pokúsi o útek prestrelá mu nohy, D. K., I. P. a ďalšia osoba, S. K., M. M. a ďalšie dve nestotožnené osoby ho obštúpili a F. P. mu vyčítal, že sa skrýva za J. Z. a neodvádza príslušné percentá, za čo dostáva pokutu 600.000,- Sk (19.916,35 Eur) a berú mu osobné auto, mesačne bude platiť 400.000,- Sk (13.277,57 Eur), alebo mu prestrelajú nohy, za neuzavretie fiktívneho obchodu a za poskytnutie ochrany v B. a v K., že si berú 500.000,- Sk (16.596,96 Eur), ktoré našli vo vozidle Mercedes, ktoré užíval a prikázal mu ešte z účtu v Tatra Banke uskutočniť výber, potom ho odviezli do areálu A. vo V. za J. Z., ktorý mu uviedol, že ich „zase chcel ojebať“ a prikázal mu, aby rešpektoval všetky vydané nariadenia D. K. a F. P., čo z obavy o svoj život aj vykonal a po prevezení vozidlom Mitsubishi Pajero musel v prítomnosti S. K. a A. B. vykonať v Tatra banke na V. námestí v B. výber vo výške 250.000,- Sk (8.298,48 Eur), keď predtým už odovzdal kľúče od svojho motorového vozidla Mercedes E 320 CDI, ev. č. X., po vydaní finančnej čiastky bol S. K. a ďalšou osobou prevezený do pizzérie na ul. V. v B., kde ďalšia osoba výber z banky odovzdala F. P.P. L. F. a I. P. ho následne priviezli na ul. K. v B., kde v kancelárii notára pri bistre „J.“ musel podpísať dve splnomocnenia na D. K. a I. P., ktorých obsahom bolo, že ich splnomocňuje k používaniu uvedeného vozidla Mercedes v tuzemsku aj v zahraničí a na všetky právne úkony súvisiace s možnosťou dispozície s vozidlom, čím R. K. spôsobili škodu vo výške 1.431.494,- Sk (47.516,90 Eur),

2/ obvinený **S. K.** sám v presne nezistenej dobe si zadovážil strelbyschopnú pištoľ zn. SEAM, kal. 6.35 mm Br. výr. č. X., ktorú podľa odborného vyjadrenia Kriministického a expertízneho ústavu je potrebné posudzovať v zmysle zákona o zbraniach a strelive č. 246/93 Z. z. podľa § 3 ods. 1 písm. a) ako ručnú, strelnú, palnú, ktorej držba podľa § 2 písm.

a) uvedeného zákona podlieha povoľovaciemu konaniu a evidenčnej povinnosti, ako aj 3 kusy nábojov kal. 6.35 mm, ktoré podľa uvedeného odborného vyjadrenia je potrebné posudzovať ako strelivo podľa § 4 ods. 1 písm. a) Zákona o zbraniach a strelive, vhodné na použitie do tejto zbrane a tieto bez príslušného povolenia prechovával spolu s osobnými vecami v stolíku na izbe č. X., na ubytovni Krajského riaditeľstva PZ B., G. H. na ul. R. č. X., ktorú užíval pre svoju potrebu do 24. júla 2003, kedy bola zaistená policajnými orgánmi.

Za tieto trestné činy uložil krajský súd obvinenému S. K. podľa § 235a ods. 3 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, obvinenému D. K. podľa § 235a ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 6,5 (šesť a pol) roka, a obvinenému L. F. podľa § 235a ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorých boli podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradení do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Zároveň podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. uložil obvinenému S. K. aj trest prepadnutia vecí, a to streľbyschopnej pištole zn. SEAM, kal. 6,35 mm Br, výr. č. X. a troch kusov nábojov kal. 6,35 mm. Podľa § 55 ods. 3 Tr. zák. súd vyslovil, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 boli obvinení Ing. J. Z., I. P., F. P., **D. K.**, **L. F.**, M. M. a **S. K.** a A. B., nar. X., ktorý bol zaviazaný k úhrade tejto škody rozsudkom Okresného súdu Bratislava I. z 4. septembra 2009, sp. zn. 6 T 72/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 23. septembra 2010, sp. zn. 2 To 163/09, zaviazaní k povinnosti spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému R. K., nar. X. v K., bytom B., A. X., škodu vo výške 24.895,44 Eur (750.000,-Sk).

Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 10. januára 2012, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom sp. zn. 4 To 9/2011, podľa § 258 ods. 1 písm. e), f). ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 napadnutý rozsudok zrušil vo výrokoch o trestoch u obvinených I. P., F. P., **D. K.** a M. M. a **vo výroku o náhrade škody u všetkých obvinených**. Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. týmto obvineným uložil podľa § 235a ods. 3 Tr. zák. tresty odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorých boli podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradení do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Krajský súd v Bratislave predložil 7. augusta 2012 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolania, ktoré podali prostredníctvom obhajcov obvinení S. K. 22. februára 2012, D. K. 16. júna 2012 na Krajskom súde v Bratislave proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4 To 9/2011. Dovolanie obvineného L. F., ktoré podal na krajskom súde 28. septembra 2012 proti citovanému rozsudku, predložil krajský súd 15. novembra 2012. Domáhali sa nimi, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v ich neprospech z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. u obvineného S. K., podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. u obvineného D. K. a z dôvodu uvedeného v ustanovení § 369 ods. 3 Tr. por. u obvineného L. F.

Dovolací súd uznesením podľa § 21 ods. 3 Tr. por. spojil v trestnej veci J. Z. a spol. na spoločné prejednanie a rozhodnutie veci dovolania obvinených S. K. a D. K. vedené pod sp. zn. 1 Tdo V 15/2012 a dovolanie obvineného L. F. vedené pod sp. zn. 1 Tdo V 20/2012.

Obvinený **S. K.** vo svojom dovolaní z 22. februára 2012 poukazuje na ustanovenie § 202 ods. 3, ods. 4, § 238 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 a s tým súvisiace vykonanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu v jeho neprítomnosti, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. Obvinený sa na termín verejného zasadnutia 10. januára 2012 nedostavil a ani nepožiadal, aby sa toto verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti. Z tohto dôvodu bol podľa jeho názoru naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por., a preto navrhol aby dovolací súd po preskúmaní dovolania vyslovil, že konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako odvolacieho súdu, bol porušený zákon v ustanovení § 202 ods. 3 Tr. por. a súčasne, aby zrušil napadnutý rozsudok.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadrila 17. mája 2012 prokurátorka Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „prokurátorka“), ktorá sa nestotožnila s námietkami obvineného K., keďže podľa jej názoru na konanie verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti, boli splnené zákonné podmienky. Podmienky na konanie verejného zasadnutia odvolacieho súdu sú zásadne odlišné od podmienok na konanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného. Obvinený bol o konaní verejného zasadnutia 10. januára 2012 včas upovedomený, pričom bol poučený, že jeho účasť na zasadnutí nie je nevyhnutná. Bolo vo výlučnej kompetencii súdu, aby s poukazom na predmet verejného zasadnutia a spôsob zamýšľaného rozhodnutia, sám rozhodol o tom,

či účasť jednotlivých obvinených je alebo nie je nevyhnutná. Takýto postup bol teda v súlade so zákonom, preto dôvody dovolania nie sú dané. Navrhla preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného S. K. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol

Obvinený **D. K.** vo svojom dovolaní z 16. júna 2012 poukazuje na chýbajúci výrok odvolacieho súdu, ktorý síce zrušil výrok o náhrade škody prvostupňového súdu, ale ďalej o ňom nerozhodol. Takýmto postupom vzniká stav právnej neistoty. Odvolací súd mal podľa jeho názoru pri ukladaní trestu odňatia slobody použiť ustanovenie o mimoriadnom znížení trestu vzhľadom na neprimeranú dĺžku konania. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej len „ESLP“) a na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „Dohovor“), čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré garantujú právo na prejednávanie vecí bez zbytočných prieťahov a právo na spravodlivý proces.

V ďalšej časti svojho dovolania namieta nesprávne právne posúdenie skutku ako trestného činu hrubého nátlaku vzhľadom na absenciu obligátorného znaku tejto skutkovej podstaty, keďže v rámci súdneho konania nebolo preukázané, o vnucovanie akej služby pre poškodeného malo ísť. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť aj na výpoveď poškodeného na hlavnom pojednávaní 27. apríla 2007, keď na otázku obhajoby odpovedal „obžalovaní mi neponúkali žiadne služby“.

Z uvedených dôvodov navrhol dovolaciemu súdu, aby vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a podľa § 386 Tr. por. zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012, sp. zn. 4 To 9/2011, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 14. januára 2011, sp. zn. 4 T 4/2004 a prikázal tomuto súdu, aby vec znovu prejednal a rozhodol.

Prokurátorka sa k obsahu dovolania obvineného D. K. vyjadrila 4. júla 2012 tak, že v posudzovanom prípade podľa jej názoru namietané skutočnosti nenapĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Úvaha odvolacieho súdu týkajúca sa náhrady škody podľa jej názoru nie je správna, pretože ak obvinení spôsobili škodu spoločným konaním ako spolupáchatelia a prichádza do úvahy ich solidárna zodpovednosť za splnenia zákonných podmienok podľa § 228 ods. 1 Tr. por., je možné uložiť jednému z obvinených povinnosť nahradiť škodu celú a následne po právoplatnosti tohto rozsudku v konaní proti ostatným

obvineným aj im za splnenia podmienok § 228 ods. 1 Tr. por. uložiť povinnosť nahradiť spôsobenú škodu spoločne a nerozdielne s už skôr odsúdeným obvineným. Súd v trestnom konaní vedenom len proti jednému z obvinených, ktorí spôsobili škodu spoločným konaním, nemôže v adhéznom konaní k náhrade škody platne a účinne zaviazat' aj ostatných obvinených, o vine ktorých v danom trestnom konaní nekoná a nerozhoduje. Pokiaľ by tak súd učinil, jeho rozhodnutie by v tejto časti muselo byť považované za nulité a nemôže byť považované za prekážku uplatnenia nároku poškodeného podľa § 44 ods. 3 Tr. por., navyše ak sa toto zákonné ustanovenie na rozhodnutie vydané v adhéznom konaní nevzťahuje. Pokiaľ sú v konaní splnené podmienky na rozhodnutie o nároku na náhradu škody, je súd povinný o náhrade škody rozhodnúť, preto pokiaľ odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody a vo veci sám nerozhodol, mal poškodeného podľa § 256 Tr. por. (zrejme prokurátorka myslela ustanovenie § 229 ods. 1 Tr. por.) odkázať na konanie o občianskoprávných veciach. Avšak nesprávny procesný postup súdu nie je spôsobilý naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., pretože rozhodnutie nevychádza z právnej chyby, ani z nesprávnej aplikácie hmotnoprávneho ustanovenia a navyše žiadnym spôsobom neovplyvňuje postavenie obvineného.

Ďalej prokurátorka poukazuje na skutočnosť, že namietané nepoužitie moderačného ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, nie je otázkou právneho posúdenia skutku, ani nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, a preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por. naplnený nebol.

Pokiaľ ide o dovoláciu námietku obvineného D. K. týkajúcu sa právnej kvalifikácie jeho konania a rozsahu vykonaného dokazovania, prokurátorka poukazuje na skutočnosť, že súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, pričom zabezpečené dôkazy súd starostlivo a podrobne vyhodnotil v zmysle zásady § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Otázka posúdenia znakov skutkovej podstaty trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a Tr. zák. bola v predmetnom trestnom konaní starostlivo skúmaná počas celej doby trestného konania a posúdená so záverom, ktorý našiel svoj odraz v rozhodnutí tak prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je toho názoru, že dôvody dovolania nie sú dané, a preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného D. K. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Obvinený **L. F.** vo svojom dovolaní poukazuje na rozsudok odvolacieho súdu sp. zn. 4 To 9/2011, v ktorom podľa jeho názoru chýba výrok o vine a treste, ktorým by tento súd potvrdil alebo zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 T 4/2004, prípadne ktorým by odvolanie obvineného **L. F.** zamietol ako nedôvodné. Rovnako tento výrok týkajúci sa jeho osoby absentuje aj v zápisnici z verejného zasadnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2012. Podľa obvineného sa vo výkone trestu, do ktorého bol umiestnený na základe rozsudku odvolacieho súdu, nachádza nezákonne, keďže o jeho vine a treste nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 387 Tr. por. rozhodol o chýbajúcom výroku, ktorý sa týka jeho osoby.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadrila 26. októbra 2012 prokurátorka, ktorá uviedla, že táto námietka obvineného je relevantná. Poukazuje na judikát R 34/2000 uverejnený v Sbírcе soudních rozhodnutí a stanovisek, podľa ktorého ak je odvolanie podané ohľadom viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodované jedným rozsudkom, musí odvolací súd rozhodnúť tak, aby bolo zrejmé, že je rozhodnuté výrokom o odvolaní ohľadom každej osoby. O odvolaní nemôže byť rozhodované ako o celku a účinky rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k jednotlivým osobám nemožno dovodzovať z toho, ako bolo rozhodnuté o odvolaní ohľadom niektorej z osôb. Vyššie uvedené okrem iného znamená, že v prípade, keď odvolací súd zistí, že odvolanie je dôvodné len u niektorých osôb, odvolanie vo vzťahu k ďalším osobám zamietne. Zhodne s argumentáciou obvineného, že v rozsudku odvolacieho súdu chýba výrok o rozhodnutí o odvolaní obvineného, navrhla, aby dovolací súd postupom podľa § 387 Tr. por. uznesením prikázal odvolaciemu súdu, aby svoj neúplný výrok doplnil o chýbajúci výrok o tom, že odvolanie obvineného podľa § 319 Tr. por. zamietne, pretože nie je dôvodné.

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., sa použije na rozhodovanie o dovolaniach obvinených **S. K.**, **D. K.** a **L. F.** Trestný poriadok účinný od 1. septembra 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolania sú prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), boli podané oprávnenými osobami (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento

mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolania je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.) a § 369 ods. 3 Tr. por.

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie**.

Keďže účelom práva obvineného na prerokovanie veci v jeho prítomnosti je zaistiť mu reálnu možnosť vyjadriť sa pred súdom k tomu, čo mu je kladené obžalobou za vinu a k dôkazom, na ktorých je založená obžaloba, je logické, že Trestný poriadok, ktorý ústavné právo obvineného v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bližšie rozvádza, upravuje odlišné požiadavky na prítomnosť obvineného, resp. stanovuje odlišné podmienky, za ktorých možno vykonať v neprítomnosti obvineného hlavné pojednávanie a podmienky, za ktorých možno takto konať na verejnom zasadnutí.

Kým na hlavnom pojednávaní, ktoré je ťažiskom a vyvrcholením procesu dokazovania, bude prítomnosť obvineného pravidlom, takže vykonať hlavné pojednávanie v neprítomnosti obvineného, bude možné len výnimočne (pozri úpravu v § 202 ods. 2, ods. 3 a ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006), zákonné podmienky podľa Trestného poriadku aplikovaného v posudzovanej veci odvolacím súdom pre vykonanie verejného zasadnutia tak

rigorózne vymedzené neboli.

To je zrejmé už z § 238 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 o použití ustanovení o hlavnom pojednávaní, podľa ktorého na verejnosť, konanie a odročenie verejného zasadnutia sa použijú primerane ustanovenia o hlavnom pojednávaní. Z citovaného ustanovenia teda nevyplýva, že by sa ustanovenia o hlavnom pojednávaní mali primerane použiť aj na prítomnosť na verejnom zasadnutí.

Podľa tohto Trestného poriadku otázku prítomnosti na verejnom zasadnutí upravovalo všeobecné ustanovenie § 234 Tr. por. účinného do 1. januára 2006. Podľa jeho odseku 1, sa verejné zasadnutie koná za stálej prítomnosti všetkých členov senátu a zapisovateľa a podľa odseku 2, ak neustanovuje zákon niečo iné, nie je účasť prokurátora a obhajcu na verejnom zasadnutí nevyhnutná. Pojem „niečo iné“ zákon (Trestný poriadok) ustanovuje napr. v § 263 ods. 2 (povinná účasť prokurátora na verejnom zasadnutí) a v § 263 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 (na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní musí mať obžalovaný obhajcu vo všetkých prípadoch, v ktorých ho musí mať na hlavnom pojednávaní).

Všeobecné ustanovenie § 234 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 prítomnosť obvineného na verejnom zasadnutí neupravuje. Na nevyhnutnosť jeho účasti na ňom možno usudzovať na základe úpravy uvedenej v § 263 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podľa ktorého v neprítomnosti obvineného, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odňatia slobody, možno verejné zasadnutie odvolacieho súdu vykonať len vtedy, ak obžalovaný výslovne vyhlási, že sa účasti na verejnom zasadnutí vzdáva alebo na základe úpravy uvedenej v § 233 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006

Toto ustanovenie rozlišuje **predvolanie a upovedomenie o verejnom zasadnutí**. Podľa tohto ustanovenia predseda senátu **predvolá na verejné zasadnutie osoby, ktorých osobná účasť je na ňom nevyhnutná**. Obvineného na verejné zasadnutie spravidla predvoláva vtedy, keď považuje za nevyhnutné ho vypočuť, vyzvať k vyjadreniu k dôkazu vykonanému na tomto verejnom zasadnutí, alebo ho požiadať o bližšie vysvetlenie jeho odvolania. V ostatných prípadoch, **keď osobná účasť obvineného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu nie je nutná sa obvinený o verejnom zasadnutí len upovedomí**, a to ako osoba, ktorá svojim návrhom dala na verejné zasadnutie podnet, resp. ako osoba, ktorá môže byť priamo dotknutá rozhodnutím.

Z Trestného poriadku vyplýva, že konať verejné zasadnutie v neprítomnosti obvineného je možné len vtedy, ak bol k nemu riadnym spôsobom a včas predvolaný alebo vyrozumiený (§ 233 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006). V takom prípade nebude tento postup odvolacieho súdu v kolízii s právom na spravodlivý proces, čo znamená, že je možné vec spoľahlivo rozhodnúť a účel trestného konania dosiahnuť aj bez prítomnosti obvineného.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že obvinený S. K. bol k verejnému zasadnutiu 10. januára 2012 vyrozumiený „Upovedomením o verejnom zasadnutí“ a túto zásielku osobne prevzal 12. decembra 2012 (č.l. 4073).

Z uvedeného je zrejmé, že obvinený bol o konaní verejného zasadnutia včas vyrozumiený, čo ani nespochybňoval. Obvinený sa verejného zasadnutia 10. januára 2012 nezúčastnil, pričom ani nepožiadaval o odročenie tohto konania na iný termín. Prítomný však bol jeho obhajca Mgr. R. B. Odvolací súd uznesením rozhodol tak, že verejné zasadnutie sa vykoná v neprítomnosti obvineného S. K., ako aj ďalších obvinených (pozri zápisnicu o verejnom zasadnutí- č.l.4079).

Obvinený teda bol o konaní verejného zasadnutia 10. januára 2012 riadnym spôsobom a včas upovedomený, napriek tomu sa k odvolaciemu súdu nedostavil. Upovedomenie o verejnom zasadnutí mu bolo doručené príslušníkmi Policajného zboru Slovenskej republiky dňa 12. decembra 2011 (č.l. 4073). Za týchto okolností bol akceptovateľný postup odvolacieho súdu, ktorý rozhodol o konaní verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného. Predovšetkým, ak sa odvolací súd rozhodol obvineného na verejné zasadnutie upovedomiť, dal tým jednoznačne najavo, že v neprítomnosti obvineného môže konať a rozhodovať.

Uvedený výklad nie je v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 3 Dohovoru. Z práva na prejednanie veci v prítomnosti obvineného v zmysle citovaných článkov automaticky nevyplýva, že v konkrétnych ustanoveniach Trestného poriadku, ktoré spomínané práva bližšie rozvádza, nemôžu byť odlišne stanovené podmienky, za ktorých je možné konať v neprítomnosti obvineného hlavné pojednávanie a verejné zasadnutie. Dôležité je, že konaním verejného zasadnutia v neprítomnosti obvineného nesmie byť súdne konanie ako celok dotknuté v takej miere a takým spôsobom,

aby bolo pozbavené podstatných rysov a štandardov spravodlivého procesu. Právo obvineného osobne sa zúčastniť konania pred súdom je totiž i v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva považované za základný prvok práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Európsky súd pre ľudské práva v tejto súvislosti konštatoval, že prítomnosť obvineného na súde má zásadný význam pre spravodlivosť konania a povinnosť zaručiť obvinenému právo byť prítomný v pojednávacej miestnosti je jedna zo základných súčastí čl. 6 Dohovoru (pozri rozsudok *Hermi* proti Taliansku z 18. októbra 2006, sťažnosť č. 18114/02, § 58; *Stoichkov* proti Bulharsku z 24. marca 2005, sťažnosť č. 9808/02, § 56).

Hoci to nie je výslovne uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, z predmetu a účelu tohto článku ako celku vyplýva, že osoba „obvinená z trestného činu“ je oprávnená zúčastniť sa na súdnom konaní. Osobná prítomnosť obvineného v odvolacom konaní nie je až taká dôležitá ako v prvostupňovom konaní. I keď má odvolací súd úplnú jurisdikciu k prieskumu predmetnej veci ohľadne skutkových a právnych otázok, z čl. 6 Dohovoru automaticky nevyplýva právo obvineného na verejné prejednanie veci a právo byť osobne prítomný. Pri posudzovaní tejto otázky sa musí prihliadať okrem iného na zvláštnosť konania, o ktoré sa jedná, spôsob, akými sú záujmy obhajoby prezentované a chránené pred odvolacím súdom, prinajmenšom vo svetle otázok, ktoré majú byť posúdené a ich dôležitosť pre obvineného (pozri rozsudok *Belziuk* proti Poľsku z 25. marca 1998, sťažnosť č. 23103/93, § 37, rozsudok *Hermi* proti Taliansku z 18. októbra 2006, sťažnosť č. 9808/02, § 62). Spôsob aplikácie čl. 6 Dohovoru, na konanie pred odvolacími súdmi závisí od osobitných črt príslušného konania. Do úvahy treba vziať konanie ako celok vo vnútroštátnom právnom poriadku a úlohu odvolacieho súdu v ňom (pozri rozsudok *Ekbatani* proti Švédsku z 26. mája 1988, sťažnosť č. 10563/83, § 27, rozsudok *Monnell a Morris* proti Spojenému kráľovstvu z 2. marca 1987, sťažnosť č. 9562/81, § 56).

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že vzhľadom na všetky skôr uvedené zistenia, dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. naplnený nebol.

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. účinného do 31. augusta 2011 dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia;

správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Z obsahu podaného dovolania je zrejmé, že obvinený D. K. existenciu uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. založil najmä na výhrade týkajúcej sa nesprávnej právnej kvalifikácie trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. Podľa jeho názoru sú rozhodnutia súdov postavené na nesprávnom právnom posúdení vykonaných dôkazov, a to čo sa týka ustálenia služieb, ktoré mali byť poškodenému R. K. vnucované. Dôkazom vyvracajúcim vnucovanie akýchkoľvek služieb má byť samotná výpoveď poškodeného, ktorú obvinený v dovolaní cituje. Nakoľko podľa obvineného nie sú splnené zákonné predpoklady pre naplnenie skutkovej podstaty predmetného trestného činu, nemôže sa jednať o trestný čin hrubého nátlaku.

Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušných trestných činov (porovnaj rozh. č. 47/2008, Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, zošit 5/2008).

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. **Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.**

Objektívna stránka trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1 Tr. zák. spočíva v tom, že páchatel' neoprávnene núti iného, aby poskytol jemu alebo tretej osobe majetkové alebo nemajetkové plnenie za vnucované, alebo dokonca predstierané služby. Ide o tzv. racketing, osobitnú formu vydierania, tzv. výpalníctvo. Služby, ktoré sú vnucované

môžu mať rôznorodý charakter, najčastejšie majú slúžiť na ochranu. V každom prípade musí ísť o služby, za ktoré by vydieraný v prípade ich legálneho prijatia bol povinný platiť. V uvedenej trestnej veci týmito službami malo byť „vykonávanie ochrany a udelenie pokuty za neplnenie fiktívnych obchodných povinností“, ktoré sú takto vymedzené aj v skutkovej vete.

Dovolateľom uplatnené argumenty, odôvodňujúce nesprávnosť právneho posúdenia žalovaného skutku odvodené od vlastného hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov, bez zohľadnenia skutkových zistení a skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní predstavujú len namietanie skutkových zistení, ktoré sú v dovolacom konaní neprípustné. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Podstatou podaného dovolania je teda snaha dosiahnuť, aby dovolací súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe ich iného hodnotenia dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobili prvostupňový a odvolací súd.

Nesprávne použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia obvinený D. K. vidí aj v skutočnosti, že súdy oboch stupňov pri rozhodovaní o treste neaplikovali zmierňovacie ustanovenie obsiahnuté v ustanovení § 40 Tr. zák. v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa názoru dovolateľa, celkovú dĺžku konania (skutok sa stal 11. júna 2003) nie je možné považovať za primeranú a z tohto dôvodu bolo potrebné, aby konajúce súdy aplikovali ustanovenie § 40 Tr. zák. (mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody) a znížili uložený trest odňatia slobody pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, **môže znížiť trest odňatia slobody** pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Toto moderačné ustanovenie § 40 Tr. zák. (resp. § 39 Tr. zák. účinného od 1. J. - ára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody je síce hmotnoprávne, ale fakultatívneho charakteru, ktoré sa svojou povahou a významom viaže k všeobecným

hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 23 ods. 1 a 2 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák. (resp. 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006) a túto úpravu dopĺňa. Na rozdiel od ustanovení kogentnej povahy, akými sú napr. ustanovenia § 41, § 42 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006 o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, ktoré sú taktiež hmotnoprávne a viažu sa tiež k rozhodovaniu o treste, ho nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Uplatnený dovolací dôvod podľa 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je obsahovo naplnený námietkou o neprimeranosti uloženého trestu v dôsledku toho, že nebolo použité ustanovenie § 40 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 **písm. i)** a **písm. h)** Tr. por. je taký, že prvý z nich je **všeobecným hmotnoprávnym dôvodom** a druhý **špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom** vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dôvodu, ktorý sa viaže k takémuto výroku.

Namietané nepoužitie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je otázkou právneho posúdenia skutku, pretože nemá žiaden vzťah k tomu, ako bol kvalifikovaný skutok a nejde ani o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, na ktoré sa viaže podanie dovolania obvineného D. K., pretože nemôže mať žiadny vzťah k výroku o treste za stavu, keď existuje vyššie uvedený dovolací dôvod týkajúci sa trestu.

Vzhľadom k uvedenému je treba dodať, že ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 40 Tr. zák. (resp. § 39 Tr. zák. účinného od 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených

ustanovení a trest vymeral v rámci nezniženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie § 40 ods. 1 Tr. zák. nie je žiadnym z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por. (bližšie pozri stanovisko č. 5, Zbierky stanovísk NS a súdov SR 1/2011).

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré nie je už vo svojom základe rozhodovaním v rámci riadneho inštančného postupu; jeho úlohou je posudzovať len vymedzený okruh právnych otázok. K týmto nepatria otázky druhu a výšky uloženého trestu, ak o tomto bolo rozhodnuté na základe **legálnej aplikácie príslušných ustanovení zákona** súdmi konajúcimi v riadnom procesnom postupe.

Zároveň v rozhodovanej veci súdy prvého i druhého stupňa logickým spôsobom aplikovali všetky do úvahy prichádzajúce zákonné ustanovenia, a to aj čo sa týka ustanovení vymedzujúcich kritériá trestania deliktu. Najvyšší súd v tomto smere nezistil žiadny odklon od použitých zákonných ustanovení, po vyhodnotení ktorých obvinenému D. K. na základe správneho právneho posúdenia bol uložený trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) účinného do 31. augusta 2011 preto naplnený nebol.

Z uvedeného v konečnom dôsledku vyplýva, že rozhodnutie napadnuté dovolaním obvineného D. K. nespočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku, ani na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení pretože skutok tak, ako bol súdmi obidvoch stupňov zistený, vykazuje znaky trestného podľa § 235a ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák., v zmysle ktorého obvinený D. K. spolu s inými obvinenými, iného hrozbou násillia nútili k poskytnutiu plnenia majetkovej povahy pre seba za služby vlastné, ktoré mu za také plnenie proti jeho vôli vnucovali, pričom také služby iba predstierali a čin spáchali ako členovia organizovanej skupiny, so zbraňou a takým činom spôsobili značnú škodu.

Toto posúdenie súdom prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, zodpovedá zákonu aj podľa názoru dovolacieho súdu. Ako už bolo vyššie uvedené, ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Na záver k dovolaniu obvineného D. K. je treba dodať, že jeho tvrdenie o chýbajúcom výroku o náhrade škody v rozhodnutí odvolacieho súdu sa nezakladá na pravde. Podľa § 258 ods. 1 písm. e), f), ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolací súd rozsudkom sp. zn. 4 To 9/2011, zrušil napadnutý prvostupňový rozsudok (okrem iného) aj vo výroku o náhrade škody u všetkých obvinených. V odôvodnení citovaného rozhodnutia vysvetlil, z akých dôvodov poškodeného R. K. neodkázal na občianskoprávne konanie.

V súvislosti s nárokom na náhradu škody vo vzťahu k poškodenému R. K. ide o prekážku už rozhodnutej veci, nakoľko o jeho nároku už raz bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6 T 72/2006, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 To 163/2009, v trestnej veci A. B., ktorá bola vylúčená na samostatné konanie. Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k tomuto nároku už existuje jeden exekučný titul a ďalším právoplatným rozhodnutím súdu o náhrade škody v tomto trestnom konaní by bol založený ďalší exekučný titul na totožný nárok, čo by v prípade úspešného vymáhania oboch exekučných titulov na ten istý nárok znamenalo duplicitné uspokojenie pohľadávky poškodeného, čo by bolo v rozpore so zásadou spravodlivého vysporiadania vzťahov medzi stranami v trestnom konaní. Zákonosť tohto výroku nie je možné v tomto dovolacom konaní posudzovať.

Obvinený L. F. podal dovolanie z dôvodu podľa § 369 ods. 3 Tr. por., v zmysle ktorého osoba oprávnená podať dovolanie proti niektorému výroku napadnutého rozhodnutia môže podať dovolanie aj preto, že taký výrok nebol urobený.

Ak je napadnuté rozhodnutie nesprávne len v tom, že niektorý výrok v ňom chýba alebo je neúplný, môže dovolací súd bez vyslovenia výroku podľa § 386 ods. 1 Tr. por. a zrušenia rozhodnutia podľa § 386 ods. 2 Tr. por. uznesením prikázať súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby o chýbajúcom výroku rozhodol alebo neúplný výrok doplnil (§ 387 Tr. por.).

Dovolací súd ale musí konštatovať, že výrokom rozsudku sp. zn. 4 To 9/2011, sa rozhodlo o odvolaniach všetkých obvinených, pretože odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. e), f) ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zrušil prvostupňový rozsudok aj vo výroku o náhrade škody vo vzťahu ku všetkým obvineným. Z uvedeného vyplýva, že takýmto

spôsobom rozhodol aj o odvolaní obvineného L. F., pretože týmto výrokom mu odvolací súd čiastočne vyhovel. Nesprávny názor obvineného L. F. „o neprávoplatnosti a nezákonnosti napadnutého rozsudku“ vychádza z nesprávneho predpokladu, že v prípade ak oprávnená osoba podá odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku a odvolací súd sám vo veci rozhodne tak, že čiastočne tento rozsudok v niektorom výroku zmení (vo vzťahu k obvineným I. P., F. P., D. K., M. M. vo výrokoch u trestoch, vo vzťahu k všetkým obvineným len vo výroku o náhrade škody), musí zároveň výslovne rozhodnúť vo výroku rozsudku zamietnutím odvolania vo vzťahu k tým výrokom, ktoré zostali rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté. Uvedený názor nemá žiadnu oporu v zákonnej úprave (pozri R 54/2009).

Zo zásad, ktorými sa riadi rozhodovanie odvolacieho súdu, po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa podľa § 317 Tr. por. (resp. § 254 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) v prípade, že sú napadnuté všetky jeho výroky a ktoré sú obsahom ustanovení § 321 ods. 1, ods. 3 Tr. por. (resp. § 258 ods. 1, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006) a § 319 Tr. por. (resp. § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006), vyplýva, že ak odvolací súd považuje za chybný len niektoré výroky (ako tomu bolo v posudzovanom prípade), rozhodne tak, že zruší len tieto (a nanovo sám rozhodne) bez toho, aby akýmkoľvek ďalším svojím výrokom zároveň rozhodoval o tom, že ostatné výroky v rozsudku prvostupňového súdu, t.j. výrok o vine, o treste a náhrade škody zostávajú nedotknuté, teda že v tomto rozsahu sa odvolanie zamietá. V takom prípade nie je rozhodnutie odvolacieho súdu zaťažené chybou spočívajúcou v tom, že výrok nebol urobený (§ 369 ods. 3 Tr. por.).

Z vyššie uvedeného rozboru vyplýva, že dovolanie obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil.

Na základe vyššie uvedených skutočností rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. novembra 2012

JUDr. Harald S t i f f e l , v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Kristína Cíhová